



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **Z. J.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Andrejem Lokajíčkem
sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2

proti:
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č. j. 162040/2019/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městysu Štěchovice, odboru územního plánování, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 9. 2019, č. j. 3238/19/SUS/Dso, kterým stavební úřad zamítl žalobcovu žádost o dodatečné stavební povolení na stavbu rekreační chaty na pozemku parc. č. st. XA, parc. č. st. XB a parc. č. XC v katastrálním území P. u S..
2. Na pozemku parc. č. XC se nacházela chata již od 70. let minulého století. Dne 9. 2. 1998 bylo vydáno ve sloučeném územním a stavebním řízení povolení ke stavbě označené jako

„přestavba rekreační chaty ev. č. XD včetně žumpy na pozemku p. č. XC v kat. území P.“ s tím, že stavba bude probíhat ve dvou etapách: 1) vybudování suterénu, 2) demolice staré chaty a vybudování chaty nové. Dokončena však byla pouze první etapa, přičemž vznikla stavba sklad lodí a zabradního nábytku, jejíž užívání bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím ze dne 16. 6. 2000. Druhá etapa nebyla realizována.

3. Dne 6. 2. 2019 žalobce doručil stavebnímu úřadu společné oznámení záměru dle § 96a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů o dokončení druhé etapy dle původního stavebního povolení z roku 1998. K oznámení připojil novou projektovou dokumentaci z listopadu 2018.
4. Na základě kontrolní prohlídky ze dne 16. 4. 2019 stavební úřad zjistil, že žalobce již odstranil původní rekreační chatu a provádí stavbu dle projektové dokumentace z listopadu 2018. Žádost byla sice podána, ale záměr nebyl zatím stavebním úřadem odsouhlasen.
5. Usnesením ze dne 17. 4. 2019 stavební úřad odložil oznámení záměru ze dne 6. 2. 2019, neboť stavba již byla zahájena.
6. Dne 23. 4. 2019 stavební úřad oznámil žalobci zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a svolal ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 16. 5. 2019. Při místním šetření stavební úřad zjistil, že práce na stavbě pokračují, proto nejdříve vyzval žalobce k zastavení prací na stavbě a následně mu tyto práce rozhodnutím nařídil zastavit.
7. Dne 20. 5. 2019 žalobce podal žádost o dodatečné stavební povolení, k níž připojil projektovou dokumentaci zpracovanou Ing. A. v listopadu 2018. V žádosti mimo jiné uvedl, že vzhledem k časovému rozdílu od původního povolení bylo nutné zpracovat nový projekt. Při stavbě se ukázalo, že se bude jednat o novou stavbu, ke které bude nutné žádat nové stavební povolení.
8. Usnesením ze dne 27. 5. 2019 stavební úřad přerušil řízení o odstranění stavby z důvodu podání žádosti o dodatečné povolení stavby.
9. Přípisem ze dne 11. 6. 2019 stavební úřad vyzval žalobce k doplnění podkladů – výjimky z opatření obecné povahy o stavební uzávěře obce S. a vyjádření Městského úřadu Č., úřadu územního plánování (dále jen „orgán územního plánování“).
10. Dne 31. 7. 2019 stavební úřad oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby.
11. Ve dnech 25. 7. 2019 a 22. 8. 2019 stavební úřad provedl kontrolní prohlídku a ústní jednání na místě stavby, při kterých zjistil, že žalobce i přes rozhodnutí o nařízení zastavení prací dále ve stavebních pracích pokračuje.
12. Dne 24. 9. 2019 stavební úřad žádost žalobce o dodatečné stavební povolení zamítl, a to v rozsahu *„novostavby objektu na pozemku p. č. XC a st. XA umístěného v přímém prodloužení stávajícího objektu na st. XB k. ú. P. v rozsahu podzemního podlaží rozměrů délky 8,65 m, šířky 8,00 m navazující v přímém prodloužení na stávající objekt s rozšířením o 1,7 m na severní straně. Půdorys nadzemní části nového objektu je obdélníkový délky 12,4 m, šířky 8,40 m, zastavěné plochy 104,16 m². Stavba obsahuje 2 nadzemní podlaží a podkrovní (ve výkresech ozn. jako půda), výška stavby je 8,90 m od úrovně podlahy přízemí a 1. PP sahá do úrovně – 2,65 m. Obestavěný prostor prováděné stavby bez stávajícího skladu lodí – garáže na st. XB k. ú. P. je 1093,00 m² a užitná plocha činí 212,84 m².“*

13. Stavební úřad odůvodnil zamítnutí žalobcovy žádosti tím, že z výsledků místních šetření je zřejmé, že žalobce v listopadu 2018 odstranil původní objekt rekreační chaty a provádí stavbu, která svými stavebně technickými parametry odpovídá projektové dokumentaci zpracované Ing. A. v listopadu 2018, tedy té, kterou žalobce předložil jako součást žádosti o dodatečné stavební povolení. Stavba je tedy prováděna bez územního souhlasu či rozhodnutí. Jedná se přitom o jinou stavbu, než která byla schválena ve sloučeném stavebním a územním řízení v roce 1998.
14. Stavba, pro kterou bylo vydáno stavební povolení dne 9. 2. 1998, měla mít rozměry nadzemní části 8 m délky a 6 m šířky s jedním nadzemním podlažím a podkrovím. Výška objektu měla být 6,55 m od úrovně podlahy přízemí. Parametry stavby neměly přesáhnout 80 m² zastavěné plochy a 360 m² obestavěného prostoru. Prováděná stavba však svým objemem třikrát převyšuje objem stavby podle původní projektové dokumentace. Podle stanoviska orgánu územního plánování ze dne 25. 4. 2019 vydaného k záměru podle projektové dokumentace Ing. A. je záměr nepřipustný, protože stavba svojí hmotou a výškou výrazně převyšuje parametry okolní zástavby a narušuje ráz chatové oblasti.
15. Stavební úřad dále konstatoval, že se záměrem vyjádřili nesouhlas vlastníků sousedního pozemku a obec S., která poukázala na stavební uzávěru vyhlášenou opatřením obecné povahy č. 1/2010. Žalobce nepřipojil (a to ani k výzvě stavebního úřadu) doklady, kterými by prokázal soulad s § 129 odst. 3 stavebního zákona.
16. S ohledem na výše uvedené stavební úřad dospěl k závěru, že zčásti již realizovaná stavba je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. Další dokazování ve věci proto považoval za nadbytečné.
17. Žalovaný zamítl odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím. Z provedených kontrolních prohlídek a fotodokumentace vyplynulo, že prováděná stavba žádnou svou částí neodpovídá původně povolené stavbě. O zjištěném stavu svědčí zejména fotografie zachycující podzemní část stavby, z nichž je zřejmé, že půdorys stavby je od samého počátku zahájení stavebních prací rozšířen, není zachováno pootočení stavby a konstrukce jsou prováděny v přímé návaznosti na stávající podzemní část garáže. Tvrzení žalobce, že začal budovat novou chatu v rámci umístění a povolení z roku 1998 (a dle tehdejší projektové dokumentace), nebylo zjištěním z kontrolních prohlídek potvrzeno. Ostatně i sám žalobce v prohlášení ze dne 20. 5. 2019 přiloženém k žádosti o dodatečné povolení stavby výslovně uvedl, že původní projekt Ing. arch. F. je nevyhovující, že řešení nebylo realizováno a že při stavbě se ukázalo, že se bude jednat o novou stavbu, ke které bude nutné žádat o nové stavební povolení. Ze samotné žádosti tedy vyplývá, že stavba již byla zahájena, a to v rozporu s vydaným stavebním povolením.
18. Žalovaný se ztotožnil také se závěrem stavebního úřadu, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby. Žalobce totiž nedoložil výjimku z opatření obecné povahy o stavební uzávěře obce S. ani souhlasné stanovisko odboru územního plánování Městského úřadu Č.. Zamítnutí žalobcovy žádosti proto bylo v souladu s § 129 odst. 1 stavebního zákona.

II. Obsah žaloby

19. Žalobce namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a že napadené rozhodnutí je zatíženo jak vadami právními, tak skutkovými. Rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu proto považuje za nezákonná. Správní orgány porušily také základní zásady

správního řízení.

20. Žalobce je přesvědčen, že sporná stavba byla řádně umístěna a povolena. Nepopírá, že stavba vykazuje oproti projektové dokumentaci z roku 1998 určité změny, domnívá se však, že tyto změny bylo možné projednat v řízení podle § 118 stavebního zákona. Řízení, které vedl stavební úřad, tedy nemělo být vůbec vedeno. Správní orgány měly přezkoumat, zda jsou změny stavby, které přesahovaly umístěnou a povolenou stavbu, v rozporu s veřejným zájmem, popřípadě zda je možné tyto části stavby dodatečně povolit.
21. Dokument ze dne 20. 5. 2019, kterým žalobce informoval stavební úřad o zpracování nového projektu na přestavbu chaty, byl bohužel ze strany žalobce, co by právního laika, nesprávně označen jako žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad tento dokument vyhodnotil přísně formalisticky, neboť vycházel pouze z jeho označení, nikoliv ze skutečného obsahu. Stavební úřad měl vést řízení podle § 118 stavebního zákona, nikoliv vést řízení o odstranění stavby jako celku.
22. Žalovaný nesprávně dovodil, že stavba jako celek byla nepovolenou stavbou. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. 128766/2019/KUSK, kterým žalovaný vyhověl žalobcově odvolání proti rozhodnutí o přestupku, který se týkal téže stavby. V označeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že za nepovolenou stavbu považuje pouze tu část stavby, která je v rozporu s původním stavebním povolením. V nejednotnosti rozhodování žalovaného žalobce vidí porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pokud se žalovaný odchýlí od své rozhodovací praxe, musí takový postup náležitě odůvodnit. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, a ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 21/2016-56.
23. Závěrem žalobce namítl, že stavební úřad zkresloval veškerá podání žalobce a vykládal je v jeho neprospěch. Nepostupoval ani v souladu se zásadami činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), zejm. pochybil tím, že žalobce (osobu bez právního vzdělání) dostatečně nepoučil o vzniklé situaci, hodnotil podání žalobce zcela formalisticky a nepostupoval tak, aby byl zjištěn reálný skutkový stav. Stavební úřad porušil také zásadu, podle níž je povinen dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

24. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil své závěry i procesní postup a na příslušné pasáže odkázal. Stavební úřad postupoval jediným možným způsobem, a to dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Ve vztahu k žalobci nemohlo být postupováno jinak než jako k tzv. černému stavebníkovi.
25. Žalobce v replice odkázal na svou žalobu.

IV. Jednání před soudem

26. Při jednání dne 20. 7. 2022 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na písemná podání. Žalobce připustil, že překročil rozsah povolení z roku 1998, setrval však na názoru, že stavební úřad měl zahájit řízení o odstranění stavby i řízení o dodatečném povolení stavby pouze v rozsahu změn stavby, nikoliv celé stavby. V důsledku platné stavební uzávěry nemohou na daném území vznikat nové chaty (jsou povoleny

pouze přestavby stávajících chat). Pokud by byla sporná stavba odstraněna celá, bude to mít za následek, že na pozemku zbyde pouze garáž a dojde k jeho znehodnocení, neboť žalobce nebude moci na něm již nic postavit.

27. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, na které žalobce v žalobě odkázal, neboť byly součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí, ale soud z něj bez dalšího vychází (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
28. Soud dále neprovedl důkaz rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. 128766/2019/KUSK, ve věci přestupku, jehož se měl dopustit žalobce, neboť toto rozhodnutí není relevantní pro nyní projednávanou věc z důvodu odlišnosti předmětů řízení (viz dále bod 42).

V. Posouzení žaloby soudem

29. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 6. 1. 2020, žaloba byla podána dne 4. 3. 2020), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
30. Žaloba není důvodná.
31. Mezi účastníky řízení je sporné, zda mělo být v posuzované věci vedeno řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018, nebo řízení o změně stavby před jejím dokončením podle § 118 téhož zákona.
32. K této otázce soud předně zdůrazňuje, že postup podle § 118 stavebního zákona (žádost o změnu stavby před dokončením) lze použít pouze tehdy, pokud stavebník nejprve získá povolení ke změně stavby před jejím dokončením a teprve pak změnu stavby skutečně provede (blíže viz rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010-101). Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud dále dodal, že provede-li stavebník změnu stavby bez toho, aby k ní před jejím skutečným provedením získal povolení, lze ji v závislosti na její povaze a rozsahu legalizovat pouze postupem podle § 121 stavebního zákona, jde-li o nepodstatnou odchylku oproti vydanému stavebnímu povolení (předloží dokumentaci skutečného provedení stavby spolu s oznámením o užívání stavby), anebo dodatečným povolením stavby postupem podle § 129 citovaného zákona, jde-li o podstatnější změnu.
33. Z výše uvedeného je zřejmé, že řízení o změně stavby před dokončením podle § 118 stavebního zákona nepřicházelo vůbec v úvahu, neboť žalobce již s realizací stavby započal před podáním žádosti.
34. Žalobci nelze přisvědčit, že stavební úřad vyhodnotil žádost ze dne 20. 5. 2019 pouze formalisticky podle jejího označení jako žádost o dodatečné povolení stavby. Žalobce podal tuto žádost v rámci probíhajícího řízení o odstranění stavby poté, kdy byl řádně poučen o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby. Tomu pak odpovídal i její obsah, neboť žalobce v podání mimo jiné uvedl, že vzhledem k časovému rozdílu od původního povolení bylo nutné zpracovat nový projekt a že se při stavbě ukázalo, že se bude jednat o novou stavbu, ke které bude nutné žádat nové stavební povolení. Zároveň připojil projektovou dokumentaci zpracovanou Ing. Adamem v listopadu 2018, z níž bylo patrné, že se významně odlišuje od parametrů stavebního povolení z roku 1998. Stavební úřad

proto nepochybil zahájením řízení o dodatečné povolení stavby.

35. V rámci tohoto řízení se pak stavební úřad zabýval porovnáním parametrů nové (z části již realizované stavby) a parametrů původní stavby (srov. výše body 12 a 14). Tato zjištění mají podklad v listinách založených ve správním spisu. Parametry nové stavby byly také ověřeny při kontrolních prohlídkách na místě samém. Žalobce v žalobě nijak proti těmto skutkovým zjištěním nebrojí, pouze se domnívá, že se jednalo o změny nepodstatné. V tomto názoru mu však nelze přisvědčit, nová stavba neodpovídá původnímu povolení – půdorys stavby je podstatně rozšířen, stavba je rovněž znatelně vyšší (8,9 m oproti původně plánovaným 6,55 m) a není zachováno ani pootočení stavby. Nejednalo se tedy o nepodstatné změny, které by mohly být legalizovány postupem podle § 121 stavebního zákona. Soud se naopak ztotožňuje se správními orgány, že se jednalo o změny natolik významné, že již částečně realizovanou stavbu nebylo možné legalizovat jinak než prostřednictvím řízení o dodatečném povolení stavby.
36. Zároveň je třeba dodat, že původní podoba stavby, která by odpovídala povolení z roku 1998, není oddělitelnou částí žalobcem realizované stavby dle projektové dokumentace z listopadu 2018. Nelze tedy oddělit povolené a nepovolené části stavby, neboť na pozemku žalobce se nenachází jiné povolené stavby než již zkolaudovaná stavba garáže (resp. sklad lodí a zahradního nábytku, jež není předmětem řízení o dodatečném povolení stavby). Vzhledem k uvedenému ani není zapotřebí porovnávat provázanost povolených a nepovolených částí stavby (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 11. 2015, č. j. 30 A 103/2014-135), neboť celá stavba dle projektu z listopadu 2018 je stavbou nepovolenou.
37. Podmínky pro dodatečné povolení stavby stanoví § 129 odst. 3 stavebního zákona. Podle písmene a) citovaného ustanovení lze stavbu uvedenou v § 129 odst. 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník mj. prokáže, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a s územním opatřením o stavební uzávěře.
38. V posuzované věci je přitom nesporné, že se na danou lokalitu vztahovala stavební uzávěra – opatření obecné povahy č. 1/2010, přičemž žalobce nepožádal o výjimku (či přinejmenším existenci takové výjimky netvrdil ani nedoložil). V žalobě neuvedl ani žádné argumenty, jimiž by zpochybňoval, že by se snad stavební uzávěra neměla na danou stavbu vztahovat. Stavební povolení z roku 1998 nemůže být v této souvislosti relevantní, neboť jak bylo výše popsáno, nová stavba se od povolení z roku 1998 lišila natolik, že bylo třeba získat povolení nové (resp. dodatečné).
39. Správní orgány založily závěr o nesplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby také na stanovisku orgánu územního plánování, který označil žalobcův záměr za nepřijatelný, protože stavba svojí hmotou a výškou výrazně převyšuje parametry okolní zástavby a narušuje ráz chatové oblasti. Ani proti tomuto závěru žalobce v žalobě nijak konkrétně nebrojí.
40. S ohledem na výše uvedené nelze než uzavřít, že žalobce v žalobě účinně nezpochybnil nosné důvody, pro které byla jeho žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta.
41. Soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány dostatečně neposoudily soulad s veřejným zájmem. Žalobce neprokázal splnění podmínek dle § 129 odst. 3 stavebního zákona (že stavba nebyla umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a s územním opatřením o stavební uzávěře). Výkladem daného ustanovení nelze dojít k jinému závěru,

než že bylo na žalobci (nikoliv na správních orgánech), aby prokázal soulad s veřejným zájmem, který je § 129 odst. 3 stavebního zákona chráněn. To se mu však nepodařilo.

42. K odkazu žalobce na rozhodnutí žalovaného v přestupkové věci je předně třeba uvést, že řízení o dodatečném povolení stavby není na přestupkovém řízení nijak závislé. Odlišný je předmět obou řízení a rozdílné je také rozložení důkazního břemene – v řízení o dodatečném povolení stavby je na stavebníkovi, aby prokázal splnění podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona, zatímco v přestupkovém řízení je plně na správním orgánu, aby prokázal, že účastník řízení naplnil skutkovou podstatu přestupku. Z tohoto důvodu nemohlo na základě závěrů vyslovených v přestupkovém řízení žalobci vzniknout legitimní očekávání ve vztahu ke splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby. Odkaz žalobce na rozsudek NSS č. j. 5 As 21/2016-56 není příslušný, neboť v označené věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu je překvapivé, neboť v průběhu řízení bez náležitého odůvodnění správní orgán změnil právní názor na otázku, zda v daném případě podléhá zateplení fasády stavebnímu povolení. V nyní posuzované věci se však jedná o dvě zcela samostatná řízení. Při nesplnění požadavků dle § 129 odst. 3 stavebního zákona správní orgán musí zamítnout žádost o dodatečné povolení stavby neohledně na právní posouzení skutkové podstaty přestupku v jiném řízení. Přestupkovou věcí žalobce se soud bude zabývat v samostatném řízení, které je vedeno pod sp. zn. 55 A 89/2020.
43. Dále soud nepřisvědčil námitce, podle níž stavební úřad neposkytl žalobci dostatečné poučení o jeho procesních právech. Ze správního spisu je zřejmé, že již dne 21. 2. 2019 stavební úřad vyzval žalobce, aby doložil stanovisko odboru územního plánování Městského úřadu Černošice a vyjádření obce Slapy o výjimce ze stavební uzávěry. Současně s tím jej poučil o důsledku neodstranění těchto nedostatků svého oznámení. V oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 23. 4. 2019 byl žalobce poučen, že má možnost ve lhůtě 30 dnů podat žádost o dodatečné povolení stavby, což také učinil. Součástí protokolu o ústním jednání ze dne 16. 5. 2019 je sdělení stavebního úřadu, že k oznámení stavebního záměru nepředložil žalobce stanoviska dotčených orgánů. Součástí protokolu je i vyjádření obce Slapy, ve kterém obec vyzývá žalobce k podání žádosti o vydání výjimky ze stavební uzávěry pro prováděnou (novou) stavbu. Žalobce svým vyjádřením v protokolu výslovně vzal obsah protokolu na vědomí. Stavební úřad i v rámci řízení o dodatečném povolení stavby dne 11. 6. 2019 vyzval žalobce, aby doložil stanovisko odboru územního plánování Městského úřadu Č. a vyjádření obce S. o výjimce ze stavební uzávěry s tím, že pokud neodstraní nedostatky žádosti, bude řízení zastaveno. Je tedy zřejmé, že stavební úřad splnil svou poučovací povinnost.
44. Porušení ostatních zásad správního řízení a činnosti správních orgánů soud neshledal. Žalobce namítal jejich porušení ve zcela obecné rovině. Postupem správních orgánů (včetně dodržení základních zásad) se proto soud zabýval v rámci vypořádání věcných námitek výše.
45. Závěrem soud doplňuje, že neshledal důvodnou ani zcela obecně uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce nijak neupřesnil, jakou odvolací námitku měl žalovaný opomenout nebo nedostatečně odůvodnit. Z žaloby samotné je přitom zřejmé, že žalobce ve skutečnosti brojí proti věcnému posouzení. Nesouhlas s věcným posouzením však nelze zaměňovat za nepřezkoumatelnost.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

46. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. července 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu